

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΥΛ. ΓΚΟΥΤΑ

160

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

1

ΤΟ 14ον ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

2

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

3

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Με απόφασι τῆς Ε. Ε. τῆς «Ἐνώσεως Συνδικαλιστῶν - Χαρτιστῶν Ἀθηνῶν» ἐκδίδονται σὲ τεῦχος ἄρθρα ποῦ ἔγραψε ὁ συνάδ. Δημήτριος Στ. Γκούτας καὶ δημοσιεύτηκαν στὶς ἐφημερίδες. Τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ προεκάλεσαν οἱ δημοσιεύσεις αὐτὲς καὶ ἡ ἱκανοποίησι μὲ τὴν ὁποία τίς ὑποδέχθηκαν οἱ ἐργαζόμενοι, πείθουν τὴν Ε. Ε. ὅτι ἡ ἀναδημοσίευσί τους θὰ βοηθήσῃ στὴν μεγαλύτερη διάδοσι τῶν ὑγιῶν συνδικαλιστικῶν ἀρχῶν.

ΑΘΗΝΑΙ

1961

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τοῦ κ. Δημητρίου Στ. Γκούτα

"Θά ἐγκαταλείψωμεν ἐκείνους
οἱ ὅποιοι ἐπισείουν τόν κομμουνισμόν, ὡς μόνην διαδοχὴν τοῦ φαύλου καθεστώτος των".

Πρόεδρος KENNEDY

Ὅσο πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς συγκλήσεως τοῦ 14ου Πανελλαδικοῦ Ἐργατικοῦ Συνεδρίου τόσο νοιώθουμε καί περισσότερο τήν ἀνάγκη ἀλλά καί τήν ὑποχρέωση μιᾶς εὐρύτερης συζητήσεως πάνω στά κεφαλαιώδη θέματα πού συνθέτουν στό σύνολό του τό Ἑλληνικό Συνδικαλιστικόν Πρόβλημα.

Θά προσπαθήσωμεν λοιπόν μέ τό σημερινό ἄρθρο μας νά κάνωμε τήν ἀνατομία τοῦ συνδικαλιστικοῦ προβλήματος πού μέρα μέ τήν μέρα ἐξελίσσεται σέ πραγματική γάγγραινα μέσα στόν κοινωνικοοικονομικόν μας κορμό. Ἐν συντομίᾳ δέθᾳ ἐκθέσωμε τήν εἰκόνα τῶν σημερινῶν συνθηκῶν πού ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἡ τάξις τῶν ἐργαζομένων. Καί ἀπ' αὐτήν προκύπτει ἡ σοβαρότητα τῆς ὅλης καταστάσεως καί ἡ ἀνάγκη τῆς ταχείας ἀναδιοργανώσεως συνάμα καί ἐξυγιάνσεως τοῦ ἀνωτάτου συνδικαλιστικοῦ μας ὀργανισμοῦ.

%
% %

Στόν συνδικαλιστικόν χῶρο ὑπάρχουν καί κινουῦνται σήμερα πέντε καταστάσεις: Πρώτη κατάστασις ἡ ὁμάδα τῆς σημερινῆς διοικήσεως τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μέ ἐπικεφαλῆς τόν Φ. Μακρῆ. Αὐτή ἡ ὁμάδα ἔχει ὑπό τήν κατοχήν της τήν πλειονότητα τῶν σφραγίδων τῶν ἐργαστικῶν ὀργανώσεων καί ἀκολουθεῖται ἀπό ἐλάχιστο ποσοστόν ἐκ τῶν ὀργανωμένων ἐργατοῦπαλλήλων τῆς χώρας. Δευτέρα εἶναι ἡ ὁμάδα Δ. Θεοδώρου - Α. Κυριακοπούλου - Σ. Τριανταφυλλάκη ἡ ὁποία διαθέτει σοβαρό ποσοστόν ἐπιρροῆς ἐπί βασικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων καί ἀκολουθεῖται ἀπό μία μεγάλη μερίδα ὀργανωμένων ἐργατοῦπαλλήλων τῆς Βορρείου Ἑλλάδος. Τρίτη, εἶναι ἡ ὁμάδα τοῦ παλαιμάχου συνδικαλιστοῦ ἡγέτου Δημήτρη Στρατῆ ἡ ὁποία περιλαμβάνει τούς ὀπαδούς τοῦ Δημοκρατικοῦ Συνδικαλιστικοῦ Κινήματος. Ἡ δύναμις της εἶναι ἀρκετά μεγάλη καί ὑπολογίσιμος. Τετάρτη εἶναι ἡ ὁμάδα τοῦ νῦν ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας Α. Δημητρόπουλου καί τοῦ πρώην ὑπουργοῦ Ἐργασίας Ε. Γονῆ, ἡγουμένων ἀμφοτέρων, ἀλλά κατά διάφορον τρόπον, τῆς Νέας Γενικῆς Συνομοσπονδίας. Οἱ δυνάμεις αὐτῆς τῆς ὁμάδας εἶναι μετρημένες. Οἱ πολιτικές ἐπιδιώξεις τῶν ἡγετῶν της δημιουργοῦν ἓνα εἶδος προσφορᾶς καί ἀντιπροσφορᾶς

μεταξύ των προσχωρούντων οργανώσεων και όπαδών. Πέμπτη ομάδα είναι της Ένω-
σεως Συνδικαλιστών-Χαρτιστών και των Σοσιαλιστών. Η δύναμής της είναι ανε-
ξακρίβωτη διότι εογάζεται δραστήρια εκ του άφανους με κύριο περιεχόμενο
της δουλειάς της θεωρητικόν, διαφωτιστικό και καθοδηγητικό. Διαθέτει ήθικά,
τίμια και μαχητικά αξιόλογα στελέχη στις κυριώτερες πόλεις και τά όποια
κατέχουν υπεύθυνες ήγετικές θέσεις στα έργατοϋπαλληλικά σωματεία και στις
όμοσπονδίες.

Ο κατακερματισμός λοιπόν των έργατικων αυτών δυνάμεων μεγαλώνει όλονέν
και περισσότερον τό άναμεταξύ τους χάσμα και ευρύνει ακόμα πιό πολύ τις
ιδεολογικές τους διαφορές. Ταυτόχρονα όμως ή Κυβέρνησις και οι έργοδοτες
κάνουν τό πάν διά των υποτακτικων τους, εκμεταλλευόμενοι τις αδυναμίες της
διαπληκτιζομένης και άλληλοκατηγορούσης ήγεσίας των έργατοϋπαλλήλων, υπο-
βοηθώντας "παντί σθένει και τρόπω" τις αντίθέσεις. Κι' έτσι, επιτυχάνουν
τήν εγκατάλειψη των συνδικαλιστικων άγώνων, τήν μή προβολή και τήν μή ικα-
νοποίηση των αίτημάτων για τήν βελτίωσι των συνθηκων άμοιβής και έργασίας
των εργαζομένων.

Η κατάστασις όμως αυτή άνησύχησεν επανειλημμένως και τους υπευθύνους
κύκλους της Δ. Σ. Ε. Ε. Σ. και έσχολιάσθη δυσμενώς. Γι' αυτό στό προηγούμενο,
στό 13ον Πανεργατικόν Συνέδριον ή άφιχθεΐσα στή χώρα μας αντιπροσωπεία της
Διεθνους, με επικεφαλής τον Γενικόν Γραμματέα της Περιφερειακής Ευρωπαϊκής
Όργανώσεως Β. Σκέβενελς, συνέστησεν και άπεφασίσθη σέ συνεργασία με τήν δι-
οίκηση της ΓΣΕΕ νά επιδιωχθῆ ή αυτοτέλεια και ή ανεξαρτησία του συνδικαλι-
στικοϋ κινήματος από τις Κυβερνητικές, έργοδοτικές και έξωσυνδικαλιστικές
έπιρροές. Επίσης άπεφασίσθη ή άποκατάστασις του σέ μαζικό κίνημα διά της
ένοποιήσεώς του.

Παράλληλα όμως διεπιστώθη ή επείγουσα ανάγκη της οικονομικής του ανε-
ξαρτησίας και συνεφωνήθη με τήν διοίκηση της ΓΣΕΕ ή κατάργησις της έπαχθους
είσφορας προς τήν Έογάτικὴν Έστία και ή δημιουργία Ταμείου Άνεξαρτησίας
και Άγώνος με έσοδα τις εισφορές των εργαζομένων. Γεγονός πού άπεδέχθησαν
και έχαιρέτησαν ένθουσιωδώς οι Σύεδροι.

Μ' αυτές τις προϋποθέσεις μόνον μπορούσε τό συνδικαλιστικόν κίνημα της
χώρας μας νά όρθοποδήσῃ και ταυτόχρονα νά εκπληρώσῃ τον προορισμόν του ανά-
μεσα στήν παγκόσμια έογατική τάξη, αλλά και νά επιλύσῃ τά βασικά προβλήματα
πού άπασχολούσαν τήν Έλληνική έργατική τάξη. -

%%

Τό 13ον Πανεργατικόν συνέδριον της ΓΣΕΕ είναι αλήθεια πώς ηύξησε τό
κϋρος του άνωτάτου συνδικαλιστικοϋ μας οργανισμού και έσωτερικά αλλά και

έξωτερικά διότι κατεδικάσθη δημοσία από δικούς μας και ξένους ή ακόλουθουμένη άντεργατική πολιτική τής Κυβερνήσεως καθώς και οι έπεμβάσεις της στή ζωή τών συνδικάτων.

Επίσης άπετοάπη ή διάσπασις του συνδικαλιστικού κινήματος μέ τους άποχωρήσαντας κατά τήν διάρκεια του Συνεδρίου τής ομάδος Θεοδώρου, διότι άπεφασίσθη τότε όπως μετά τήν πραγματοποιήσι τής άναδιοργανώσεως τών Έργα-τικών Κέντρων και Όμοσπονδιών συγκληθῆ μέσα στό 1960 τό 14ον Πανεργατικόν Συνέδριον τό όποϊον θά εξέλεγε τήν νέα διοίκηση πού θά προήρχετο από τό ένοποιημένον πλέον συνδικαλιστικόν κίνημα.

Τοιουτοτρόπως ή ήγετική ομάδα τής ΓΣΕΕ μέ έπικεφαλῆς τόν Γενικόν της Γραμματέα Φ. Μακροῦ βρέθηκε από τής έπομένης του Ι3ου συνεδρίου σε πλεονε-κτική θέση άπέναντι τών αντιπολιτευομένων αὐτήν. Καί ἦταν έξαιρετικά ένι-σχυμένη από τό σύνολον τής έργατοϋπαλληλικῆς τάξεως.

Δέν τής άπόμενε τίποτ' άλλο πλέον παρά νά σημάνη τήν ώραν τής έξορμή-σεως στήν μεγάλη της άποστολή και νά καλέση σε συναγερομό τους έξαθλιωμέ-νους έργατοϋπαλλήλους διά νά αξιώσουν τήν έκπλήρωση τών μεταπολεμικῶν ύποσχέσεων τής οίκονομικῆς ολιγαρχίας του τόπου. Ταυτόχρονα όμως θά έδραι-οῦτο και ή έμπιστοσύνη τών έργαζομένων προς τήν ήγεσία τους και ή εκτίμη-ση στήν συνείδησή τους θά ἦταν άπεριόριστος.

%%

Δυστυχώς όμως, πριν ακόμα άναχωρήση ή αντιπροσωπεία τής ΔΣΕΕΣ έλησμο-νοῦντο οι δοθεϊσες ύποσχέσεις. Πολύ γρήγορα διεψεύσθησαν διά μίαν ακόμα φο-ρά οι έλπίδες τών έργαζομένων. Η εκλεγεϊσα από τό Ι3ον Πανεργατικόν Συνέ-δριον διοίκησης τής ΓΣΕΕ άποδείχτηκε άνίκανη ν' αξιοποιήση τις έπιταγές και τις αποφάσεις τόσον τής ΔΣΕΕΣ όσον και του συνόλου τών αντιπροσώπων τής έργατικῆς τάξεως.

Μέ τήν πάροδον δε του χρόνου εφθασε ή εκλεγεϊσα διοίκησης, ή ήγουμένη σήμερα του συνδικαλιστικού μας κινήματος, μέχρι του αξιοκατακρίτου σημείου νά έρχεται σε αντίθεση μέ τους έργατοϋπαλλήλους, νά άδιαφορῆ για τά ζητή-ματά τους, νά παροεμποδίζη άγωνιστικές τους εκδηλώσεις, και νά ενισχύεται γι' αὐτου του τρόπου ή Κυβερνητική και έργοδοτική επίθεσις.

Αντί τής μαζικοποιήσεως του κινήματος και τής επανεγγραφῆς τών δια-γραμμένων εξαπελύθησαν νέες διαγραφές συνδικάτων και νέοι διωγμοί συνδι-καλιστικῶν στελεχῶν. Διά νά μή ύστεροῦν και οι Κυβερνητικές παρεμβάσεις, οι Νομάρχες άνέπτυξαν πρωτοφανή δραστηριότητα στις καθαιρέσεις συνδικα-λιστῶν από τις διοικήσεις τών σωματείων τους πού ἦταν νομίμως εκλεγμένοι.

Τά φλέγοντα αίτήματα τῆς ἐργατικῆς τάξεως ὄχι μόνον δέν ἐπελύθησαν ἀλλά καί ἐγκατελείφθησαν. Δέν ἐγένετο καμμιά καθολική σταυροφορία γιά τήν αὔξησιν τῶν μισθῶν, ἡμερομισθίων καί συντάξεων, γιά τήν ἐξυγίανσιν τῶν ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, γιά ἐλεύθερες συλλογικές συμβάσεις καί κατάργησι τοῦ Νόμου 3239/55 γιά καταπολέμησι τῆς ἀνεργίας καί ὑποαπασχολήσεως, γιά κατάργησι τῆς Ἐργατικῆς Ἐστίας. Μά οὔτε ἐγένοντο πανελλήνιοι ἢ κλαδικοί ἀγῶνες πού θά κατέληγον νικηφόροι γιά τήν ἐργατικήν τάξιν, ἀλλά μόνον κάθε τόσον ἐξαγγέλονταν ὅτι "ὁ συναδ. Φ. Μακρῆς ἐν τῷ μεταξύ δέν παύει νά προχωρῇ εἰς τήν ὀργάνωσιν τοῦ ἐνδεχομένου ἀγῶνος" ἢ "ἐν τῷ μεταξύ ἡ ΓΣΕΕ καί τά Τμήματα αὐτῆς προπαρασκευάζονται δι' ἀγῶνας εἰς περίπτωσηί κατά τήν ὁποίαν δέν θά ὑπάρξῃ δικαίωσις τῶν ἐργατικῶν ἀπαιτήσεων".

Καί ἐνῶ ἡ Κυβέρνησις δέν ἦταν ἀποφασισμένη νά προχωρήσῃ στήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐργατικῶν προβλημάτων μέ ριζικά καί προγραμματισμένα μέτρα ἢ διοικήσεις τῆς ΓΣΕΕ κάθε τόσον καθησύχαζε τοὺς ἐργατοῦπαλλήλους μέ διατυμπανιζομένες, ἀπό τό δημοσιογραφικόν τῆς ὄργανον, τό "Ἐργατικό Βῆμα" κυβερνητικές δῆθεν ἐκδηλώσεις οἵοποῖες θά ἐλαμβάνοντο πότε "ἐντός τῆς ἐβδομάδος" καί πότε "ἀπό στιγμῆς εἰς στιγμήν". Καί οἱ ὁποῖες μέχρι αὐτῆς τῆς στιγμῆς... δέν ἐξηγγέλθησαν ἀκόμα, χάρις στό στοργικόν ἐνδιαφέρον... Κυβερνήσεως - Ἐργοδοτῶν καί τῶν... προπαρασκευαζομένων, ἀπό τοῦ Ἰανουαρίου ἀγῶνων τῆς ΓΣΕΕ.-

Στό σύνολόν τους σχεδόν τά ἐργατοῦπαλληλικά ζητήματα, κλαδικά καί γενικά, παρέμειναν στοὺς φακέλους τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, γιὰτί καί ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς ἔλλειπεν ἡ θερμουργός πνοή τοῦ ἐπικεφαλῆς ἀρμοδίου πολιτικοῦ προσώπου, πού θά τά φρόντιζε μέ τό ἐνδιαφέρον καί τήν στοργήν του.

Οἱ ἐργαζόμενοι γνώρισαν τόν τελευταῖο καιρό μιά χωρίς προηγούμενο περίοδον ἐμπαιγμοῦ καί ἀδιαφορίας ἀπό ἕναν κομματιζόμενον Ὑπουργό τῆς Ἐργασίας, ὁ ὁποῖος μέ τήν τακτικήν του ἐξυπηρετοῦσε μόνον τά μεγάλα συμφέροντα τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας.

Ὑστερα ἀπό ὅλα αὐτά διαπιστοῦται ἀλλά καί ἐξηγεῖται πῶς μέ τήν ἐφαρμοσθεῖσαν τακτική τῆς ἡ διοικήσεως τῆς ΓΣΕΕ ἐβοήθησε, ὅσο μπόρεσε, τήν ὁμάδα τῆς "Δημοκρατικῆς Λειτουργίας" νά σταθεροποιηθῇ, τήν ὁμάδα τοῦ ΔΣΚ ν' αὔξηθῇ καί τήν ὁμάδα τῆς Νέας ΓΣΕΕ ν' ἀναδιοργανωθῇ. Ἐνῶ, τό συνδικαλιστικόν κίνημα ἀπειλεῖται πλέον μέ ὀριστική διάσπασιν διὰ τῆς δημιουργίας δευτέρας καί τρίτης Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἐργαζομένων.

~~1/2~~
%

Ἡ Κυβερνητική καί ἐργοδοτική ἐπίθεση καθώς καί ἡ ἀδράνεια τῶν διοικούντων τήν ΓΣΕΕ μέ τήν ἐγκατάλειψη ἀποφάσεων καί ἀγώνων δέν ὑπῆρξε καθόλου συμπτωματική. Ὑπῆρξε ἡ ἐκδήλωση μιᾶς μακρᾶς προπαρασκευῆς μέ σκοπούς πολύ βαθύτερους καί ἀπώτερους ἀπ' αὐτούς πού διεφαίνοντο. Ὑπῆρξε ἡ ὀργανωμένη ἀντίδραση διά τήν ἀναχαίτιση τῆς ἀλματώδους ἀνόδου, τῶν προόδων καί τῶν κατακτήσεων τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὁποῖοι ἀξιοῦν ἐπί τέλους τήν ἀποκατάσταση τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης καί τῆς Οἰκονομικῆς Δημοκρατίας.

Τό Ἑλληνικόν Συνδικαλιστικόν Κίνημα διέοχεταί μία ἀπό τίς ὀξύτερες κρίσεις του. Τά αἴτια εἶναι πολλά, ἀλλά τά κυριώτερα εἶναι οἱ ἐπεμβάσεις τῆς Κυβερνήσεως καί ἡ χρεωκοπία τῶν διοικούντων τόν ἀνώτατον συνδικαλιστικόν μας ὀργανισμόν. Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι ἀπαράδεκτη καί δέν μπορεῖ νά συνεχισθῇ γιατί, συσσωρεύει ἐκκρηκτική ὕλη στά θεμέλια τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος ἀπό τήν ἀπογοήτευση, τήν πικρία, τήν ἀθλιότητα καί τήν δυστυχία τῶν πλατειῶν στρωμάτων τῶν ἐργαζομένων.

Τό συνδικαλιστικόν πρόβλημα, εἶναι πρόβλημα ἐνότητας καί συνεργασίας ὄλων ἐκείνων πού κινουῦνται μέσα στόν χῶρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συνδικαλιστικοῦ Κινήματος. Δέν τό βλέπομεν πολύπλοκον καί ἄλυτον. Τό ἔχει ἀπλοποίησιν ἢ πεῖρα καί ἡ ἀνάγκη. Μπορεῖ, συνεπῶς, ν' ἀντιμετωπισθῇ καί νά λυθῇ διότι εἶναι ἀποκλειστικῶς πρακτικόν πρόβλημα. Ἀρκεῖ νά ὑπάρξῃ εἰλικρίνεια καί συνείδησις εὐθύνης. Καί ν' ἀντιμετωπισθῇ μέ σαφήνεια καί σεβασμόν πρός τοὺς ἐργατοῦπαλλήλους.

Γι' αὐτό, ἐνῶ λοιπόν πηγαίνουμε πρός τὸ 14ον Πανελλαδικόν Ἐργατικόν Συνέδριον θά ἐπαναλάβωμεν τά ὅσα εἶπαμε καί δημοσία ἀλλά δέν εἰσακουσθήκαμε τότε, ἀπό τοῦ βήματος τοῦ 13ου συνεδρίου ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Τραπεζοῦπαλληλικῶν Ὀργανώσεων Ἑλλάδος.

" Ὀφείλει τό Συνέδριον νά ἀνανεώσῃ τήν ἀνωτάτη ἡγεσία του

" καί νά προχωρήσῃ ἄφοβα καί σταθερά ἐνωμένο στήν ἐπίλυση

" τῶν τόσων ζωτικῶν του αἰτημάτων τά ὁποῖα ἀπό μιά δεκαπεν-

" ταετία παραμένουν ἄλυτα " .-

Τοῦ κ. Δημητρίου Στ. Γκούτα

Εἶναι γνωστόν πῶς ἡ 87η Διεθνῆς Σύμβασις Ἑργασίας τῆς 31ης Συνόδου τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἑργασίας (Ἅγιος Φραγκῖσκος 1948) "περὶ συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ προστασίας τοῦ συνδικαλιστικοῦ δικαιώματος" καθορίζει τῆς θεμελιώδεις ἀρχές πού ἐξασφαλίζουν τὴν ἐλεύθερη ἄσκηση τῶν συνδικαλιστικῶν δικαιωμάτων.

Στὸ δεύτερο ἄρθρο ἡ φράσις "χωρὶς καμμιά διάκριση" ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ δώσῃ σ' ὅλους τοὺς ἐργοδότες καὶ τοὺς ἐργαζομένους (περιλαμβανομένων) τὸ δικαίωμα νὰ ὀργανώνωνται χωρὶς διάκριση φύλου, φυλῆς, θρησκείας, πολιτικῶν πεποιθήσεων, ἐθνικότητος κλπ. (1)

Παλαιότερα ἀκόμα, ὁ Γεν. Εἰσηγητῆς τοῦ Βελγικοῦ Συντάγματος, σέ δηλώσεις του τὸ 1866, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ἐξηγοῦσε: "Ἡ Ἐλευθερία τοῦ συνεταίριζεσθαι δέν παραβιάζει δικαιώματα καὶ δέν ὑπάρχει τίποτε τὸ παράνομο σ' αὐτήν. Ὁ μόνος παράγων γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις, εἶναι ἡ προσυμφωνημένη ἐνέργεια δύο ἢ περισσοτέρων ἀτόμων, ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς δέν εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ συνδικαλιστικοῦ δικαιώματος; Αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ ἔνωση τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θελήσεως πολλῶν ἀτόμων, δέν εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταίριζεσθαι;" (2)

Ἄλλὰ καὶ τὸ 152ο ἄρθρο τοῦ Βιομηχανικοῦ Κώδικος τοῦ 1869 στὴ βόρρειο Γερμανικὴ Συνομοσπονδία ἀνέφερε τὰ ἑξῆς: "Καταργοῦνται ὅλες οἱ ἀπαγορεύσεις καὶ οἱ ποινές πού ἐπιβάλλονται στοὺς διευθυντὰς τῶν ἐπιχειρήσεων, βοηθοὺς, τεχνίτες ἢ ἀπλοὺς ἐργάτες βιομηχανίας μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι ἔρχονται σέ συμφωνία γιὰ νὰ συνδυάσουν τίς ἐνεργειές τους, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξασφαλίσουν ἱκανοποιητικὰ ἡμερομίσθια καὶ καλοὺς ὄρους ἐργασίας -κυρίως μὲ τὴν παύση ἐργασίας ἢ τὴν ἀπόλυση ἐργατῶν." (3)

&&&

Τί ἄλλο μποροῦν νὰ σημαίνουν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν οἱ παραπάνω φράσεις, ὅπως: "νὰ ὀργανώνωνται χωρὶς διάκριση φύλου, φυλῆς, θρησκείας, πολιτικῶν πεποιθήσεων, ἐθνικότητος κλπ." ἢ "αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἔνωση τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θελήσεως πολλῶν ἀτόμων δέν εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταίριζεσθαι;" ἢ "ἔρχονται σέ συμφωνία γιὰ νὰ συνδυάσουν τίς ἐνεργειές τους, μὲ σκοπὸ νὰ ἐξασφαλίσουν ἱκανοποιητικὰ ἡμερομίσθια καὶ καλοὺς ὄρους ἐργασίας;"

Μήπως θέλουν τὴν διάσπαση τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων; Ἡ μήπως ἐννοοῦν τὸν διαχωρισμὸ τῶν ἐργαζομένων; Ἀσφαλῶς, ὄχι.

7-καὶ τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων

-//-

Οἱ ἐμπνευστές τῶν ὑπερόχων αὐτῶν ἐκφράσεων, οἱ ἡγέτες αὐτοί, πού ἦταν ὀλοκληρωμένοι ἄνθρωποι, πού εἶχαν ζήση καί πονέση τήν πολυβασανισμένη ἐργατική τάξη, ἕνα καί μόνο ἀντικειμενικό σκοπό εἶχαν, σέ τίποτ' ἄλλο δέν ἀπέβλεπαν παρά στήν συγκέντρωση τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως καί στήν ὀλοκληρωμένη δράση της.

Καί ὁ καθηγητής, Βρετανός σοσιαλιστής, Χάρολντ Λάσκυ ἤξερε τί ζητοῦσε, ὅταν ἔγραφε: "Δέν εἶναι ἀνάγκη νά τονίσω τόν πολύπλοκο χαρακτήρα τοῦ συνδικαλισμοῦ ἢ τήν πυκνή ὀμόχλη τῆς προκατάληψης φιλικῆς καί ἐχθρικῆς, ἀπό τήν ὀποία συσκοτίσθηκε κάθε προσπάθεια σοβαρῆς μελέτης του. Ἀσφαλῶς, δέν εἶναι μονάχα οἰκονομικό τό πρόβλημα τοῦ τρόπου κατὰ τόν ὀποῖον ὁ ἐογάτης, σέ ὀποιοδήποτε σωματεῖο, μπορεῖ νά χρησιμοποιήσῃ τή διαπραγματευτική δύναμή του ἀπό κοινοῦ μέ τούς ἄλλους συναδέλφους του, γιά νά ἐπιτύχῃ τούς καλύτερους δυνατούς ὄρους ἐργασίας καί ἀμοιβῆς μέ τήν ὑπογραφή συμφωνίας μέ τόν ἐργοδότη του." (4)

&&&

Ἡ ἐνότητα στή δράση, εἶναι ἀρκετά γνωστή γιά τήν ἀποτελεσματικότητά της στούς ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων. Οὔτε στοιχειώδης συνδικαλιστική ἐλευθερία δέν θά μπορέσῃ νά ὑπάρξῃ, χωρίς αὐτήν τήν ἐνότητα στήν καθημερινή ἀντιμετώπιση τῶν ἐργοδοτῶν. Κι' ὅταν φωνάζουν καί διαμαρτύρονται οἱ ἐργαζόμενοι γιά τήν καταπάτηση τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν τους, ἐπιδιώκουν, πρωταρχικά, τήν ἐλευθερία δράσεως.

Ἡ ἐνότητα στή δράση, εἶναι τό μέσον γιά τήν δραστηριοποίηση ὀλοκλήρου τῆς ἐργατικῆς τάξεως γύρω ἀπό τόν ἴδιο ἀντικειμενικό σκοπό, ἀπό τήν ἔνταξη καί τήν πειθάρχισή της μέσα στά συνδικάτα, ἀπό τήν προβολή τῶν ἐργατικῶν συνημάτων καί διεκδικήσεων κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τῆς νομίμου καί ὑπευθύνου ἐργατικῆς ἡγεσίας της.

&&&

Ὅποιος στ' ἀληθινά πονᾷ καί ἐνδιαφέρεται γιά τούς ἐργαζομένους, δέν ἔχει, παρά νά ἀνασκουμπωθῇ καί νά μπῆ μέ καθαρή καρδιά καί πεντακάθαρα χέρια στόν ἀπέραντο στίβο τοῦ Ἐλεύθερου Δημοκρατικοῦ Συνδικαλισμοῦ, μέ τά μεγάλα ἰδεώδη καί τίς ὠραῖες δημοκρατικές ἀγωνιστικές παραδόσεις.

Τόν τίμιο ἀγῶνα μπορεῖ ν' ἀγωνισθῇ ὀποιοσδήποτε, ἀρκεῖ νά ἔχῃ δημιουργική πνοή καί θέληση. Ἴσος πρός ἴσον, μαζί μέ ὄλους τούς ἄλλους, ἀνώνυμους ἐργαζομένους. Μακριά ἀπό ἰδεολογικές ἐμπάθειες καί πολιτικές ἀδυναμίες.

Ἡ συσκοτίση μέ τά συνήθη ἀντισυνδικαλιστικά προσχήματα γύρω ἀπό τήν ἐνότητα στή δράση, δέν προσφέρει τίποτ' ἄλλο, παρά νά θολώνῃ τά νερά στό ἐπίμαχο θέμα τῶν ἐργατικῶν διεκδικήσεων, ν' ἀδρανή καί νά φατριάζῃ τό συνδικαλιστικό κίνημα, ν' ἀποσπᾷ τήν προσοχή τῶν ἐργαζομένων ἀπό τούς ἀγῶνες τους,

κι. Έτσι, άθελα ή ήθελημένα νά παίζεσαι τό πιο άισχρό, άναχρονιστικό παιχνί-
δι σέ βάρος τών μισθοσυντηρήτων και τών οίκογενειών τους και πρός όφελος
των έργοδοτών.

Υπάρχουν προβλήματα που καίνε τους εργαζομένους, όπως οί συνδικαλι-
στικές έλευθερίες (παρεμπόδιση ίδρύσεως σωματείων και έγγραφής σ'αυτά
εργατών, διωγμός συνδικαλιστικών στελεχών, επεμβάσεις ύπουργείου Έργασίας
και ύπονόμευση ανεξαρτησίας συνδικαλιστικού κινήματος, διαφθορά εργατικών
στελεχών μέσω της Έργατικής Έστίας, παρεμβάσεις κρατικών όργάνων κ.ά.),
όπως τά αίτήματα τών εργατοϋπαλλήλων (καταπολέμηση της άνεργίας και ύπο-
απασχολήσεως, αύξηση μισθών, ήμερομισθίων και συντάξεων, έξυγίανση τών όργα-
νισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως, έξασφάλιση εργατικής κατοικίας, έφαρμογή εργα-
τικής νομοθεσίας κ.άλλα).

&&&

Μπορούμε λοιπόν όλ'αυτά νά τά παραβλέψουμε; Είναι ποτέ δυνατόν, τό
συνδικαλιστικό κίνημα ν'άναπτυχθή και νά κερδίση τήν εκτίμηση τών εργα-
τοϋπαλλήλων, παρασιωπόντας τά καθημερινά του προβλήματα; Αναμφιβόλως, όχι.

Έξ άλλου, τό συνδικαλιστικό κίνημα, δέν είναι κανενός είδους παραλλαγή.
Τό συνδικαλιστικό κίνημα είναι θέση, είναι ούσία κι'άγωνίζεται για τήν
κοινωνική δικαιοσύνη. Αγωνίζεται για τήν Δημοκρα-
τία, στήν πληρέστερή της μορφή, μέσα στα συνδικάτα. Και ό ένδεχόμενος πε-
ριορισμός, όσονδήποτε κι'άν είναι καλοπροαίρετος, της συνδικαλιστικής δρα-
στηριότητας, είναι τραγική παραγνώριση του νοήματος και της άποστολής του
ελεύθερου δημοκρατικού συνδικαλισμού και ταυτόχρονη συνοδοιπορία, κατά τόν
έλεεινώτερο τρόπο, μέ τήν άμαρτωλή έργοδοσία.

Ο Γεν. Γραμματέας της ΔΣΕΕΣ Όμέρ Μπεκιού, σέ βαρυσήμαντη συνέντευξη
του, τόν Σεπτέμβριο του 1960, έλεγε: "Θά μπορέσουμε εύκολώτερα νά εκπληρώ-
σουμε τό καθήκον της τονώσεως και άναπτύξεως του συνδικαλιστικού πνεύμα-
τος παντού, όταν μπορέσουμε νά σφυρηλατήσουμε τήν ένότητα ανάμεσα σ'όλους
εκείνους που πιστεύουν όπως έμείς πιστεύουμε, στις αρχές του ελεύθερου
δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος." (5)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. ΓΚΟΥΤΑΣ

- 1, 2, 3. "ΈΣυνδικαλιστική Έλευθερία" (Μελέτη του Δ. Γ. Ε.) Έλλην. μετάφρ. σ. 21, 44.
4, Χ. Λάσκυ. "Τά Έργατικά Σωματεία στή σύγχρονη κοινωνία" Έλλην. μετ. σελ. 21.
5, "Οί άντικειμενικοί σκοποί της Δ. Σ. Ε. Ε. Σ." Έφημερίς τών Σιδηροδρ. 28. 10. 60.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ
("Ίση άμοιβή για Ίση δουλειά")

Του κ. Δημητρίου Στ. Γκούτα

"Εφεξής τό ξεφύλλισμα τής τόγκας θά γίνεται έξ ολοκλήρου από γυναΐκας, ή άποσχόλησις τών όποιων έχει τά έξής πλεονεκτήματα (για τούς Καπνεμπόρους).

- α) Έχουσι μικρότερον ήμερομίσθιον.
- β) Έχουν ήμερησίαν άπόδοσιν μεγαλυτέραν 1-2 όκάδας (του άνδρός).
- γ) Τά πρωτεΐσακτα πρόσωπα θά έχουσι ήμερομίσθιον μικρότερον του μέχρι σήμερα ισχύσαντος".

('Από τήν Είσηγητική Έκθεση του Ν. 2348/1953, του τότε Υπουργού τής Έργασίας Ε. Γονή.)

Η εργαζόμενη γυναΐκα, είτε ως υπάλληλος, είτε ως εργάτρια, από αρκετά χρόνια ζητεΐ τήν "Ίσην άμοιβήν δι' Ίσην εργασία".

Εΐναι, τό ζήτημα αυτό, ένα από τά κυριώτερα πού τήν ενδιαφέρουν, καί πού μέ τίς τελευταΐες συζητήσεις στην Έπιτροπή Νομοθετικής Έξουσιοδοτήσεως, γύρω από τά εργατικά νομοσχέδια, ήλπιζεν πάλιν ότι θά βελτιωθΐ ή θέσις της ώστε νά έξαλειφθΐ ή διαφορά μεταξύ τής άμοιβής τής εργασίας του άνδρός καί τής ιδιικής της.

Δυστυχώς όμως ο κ. ύπουργός τής Έργασίας τό θέμα αυτό τό παρέπεμψεν εις ένα Γνωμοδοτικό Συμβούλιο, καί τελικά, προκειμένου περί τών εργαζομένων γυναΐκων, τό ποσοστόν αύξήσεως τών άποδοχών των καθορίσθη νά εΐναι μικρότερον από τών άνδρών.

&&

Μία από τάς πρώτας αρχάς του καταστατικού χάρτου τής Διεθνούς Έργασίας αναφέρει ότι: " Μία παγκόσμιος καί διαρκής ειρήνη δέν δύναται νά έδραιωθΐ ειμή έφ' όσον βασίζεται επί τής κοινωνικής δικαιοσύνης ".

Καί όμως, αν καί ή Έλλάς εΐναι ένα από τά ιδρυτικά Κράτη-Μέλη τής Δ.Ο.Ε. καί έχει άποδεχθεΐ τήν βασική αυτή αρχή, ή κοινωνική δικαιοσύνη καί ή δημοκρατική ίσότητα μεταξύ άνδρών καί γυναικών στόν τόπο μας έξακολουθοΐν σέ αρκετές κοινωνικές εκδηλώσεις νά εΐναι άγνωστες.

Συχνά άκοΐμε νά κυρώνονται διεθνείς συμβάσεις, νά κατασκευάζονται νόμοι, νά προτείνονται τροπολογίες σέ νομοσχέδια, νά εκδίδονται αποφάσεις άνωτάτων δικαστικών αρχών, μέ προοδευτικό περιεχόμενο, καί όλα αυτά για νά άρουν κοινωνικές άδικίες πού υπάρχουν εις τόν διαχωρισμόν τών δύο φύλων. Άλλά δυστυχώς, μέχρι σήμερα, παρά τίς προσπάθειες τών εργαζομένων έστάθη άδύνατον νά

έπικυρωθή ή διεθνής σύμβασις "της ίσης άμοιβής δι' ίσην εργασία".

Η Διεθνής Σύμβασις "περί πολιτικῶν δικαιωμάτων της γυναίκας", πού υπεγράφη στή Νέα Υόρκη τήν 1.4.1953 σύμφωνα μέ τίς διατάξεις του χάοτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καί τήν Παγκόσμια δήλωσι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, καθορίζει λεπτομερῶς ὅτι τά Κράτη πού τήν υπέγραψαν δέχονταν ἰσοπολιτεία καί ἰσονομία μεταξύ ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Τήν σύμβαση αὐτή ή Ἑλλάς υπέγραψε καί ἐκύρωσε μέ τό νόμο 2620 του 1953, καί στόν ἐρμηνευτικό της νόμο 3192 του 1955 ἀναφέρεται στό ποῶτο ἄρθρο ὅτι: " Αἱ γυναῖκες δύνανται νά ἀσκῶσι πάντα τά δημόσια λειτουργήματα, ἐξαιρέσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν, καί νά διορίζωνται εἰς πάσας τάς θέσεις πολιτικῶν ὑπαλλήλων του Κράτους ή Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐπί ἴσοις ὅροις μέ πούς ἄνδρας".

Ἐτσι, μαζί μέ τίς γυναικεῖες κατακτήσεις της τελευταίας 25ετίας, διά του νόμου αὐτοῦ ή Ἑλληνίδα καλεῖται νά ἀξιοποιηθεῖ στίς πολιτικές καί ἐπαγγελματικές της ἐπιδιώξεις. Ἐνῶ ὅμως καθιερώθη ἰσοπολιτεία ἀνδρῶν καί γυναικῶν καί ὑπάρχει πολιτική δημοκρατία στήν ἀναγώριση πολιτικῶν δικαιωμάτων π.χ. δικαίωμα ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι, δικαίωμα διορισμοῦ σέ δημόσιες ὑπηρεσίες, ἀντιθέτως, δέν ὑπάρχει οἰκονομική δημοκρατία στόν τομέα κυρίως της ἀμοιβής της ἐργασίας π.χ. ή ἀναφερθεῖσα διεθνῶς ἀναγνωριζομένη ἀρχή της ἴσης ἀμοιβής γιά ἴση εργασία.

Η 33η Διεθνής Διάσκεψις Ἐργασίας ἀπό της 7 Ἰουνίου μέχρι της 1 Ἰουλίου 1950 ἀπασχολήθη μεταξύ τῶν ἄλλων θεμάτων καί μέ "τό πρόβλημα της ἰσότητος τῶν ἀποδοχῶν της ἀνδρικήσ καί της γυναικεῖας ἐργασίας διά μόνην εργασίαν ἴσης ἀξίας" καί συνιστοῦσε, ἀναφέρει ὁ ἀρχηγός της Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς κ. Χρ. Ἀγαλλόπουλος, "ὅπως καταβληθοῦν ὅλαι αἱ προσπάθειαι διά νά ἐδραιωθῇ εἰς τήν κοινήν γνώμην, ὡς συνείδησις, ή ἀξία της ἀρχῆς της ἴσης ἀμοιβῆς μεταξύ ἀνδρικήσ καί γυναικεῖας ἐργασίας δι' ἴσην εργασία".

Τό ἐπόμενον ἔτος, τόν Ἰούνιον του 1951, ή Δ.Ο.Ε. στήν 34η Σύνοδό της ἀπέδεχθη αὐτήν τήν ἀρχή μέ τήν ὑπ' ἀριθ. 100 Διεθνή Σύμβασιν.

Η Ἑλλάς τήν σύμβασι αὐτή δέν τήν ἔχει ἀκόμα ἐπικυρώσει, παρ' ὅλον πού ή ἐργατική τάξις ἐπιμόνως ἔκτοτε τήν ζητεῖ καί εἶναι ἕνα ἀπό τά σπουδαιότερα αἰτήματά της. Η ἐργαζόμενη γυναῖκα - Ἑλληνίδα ἀπό τήν ἐφαρμογήν του θεσμοῦ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἤλπιζεν ὅτι θά βελτιωθῇ εἰς τό σημεῖον αὐτό ή θέσις της, ἀλλά δυστυχῶς, ἀντιθέτως, μέχρι σήμερα, κατέστη περισσότερο ἀίσθητή ή διαφορά μεταξύ της ἀμοιβῆς της ἐργασίας του ἀνδρός καί της γυναικός.

&&&

Ο διαφορισμός τῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν εἶναι ζήτημα ζωτικώτατο γιά τόν κόσμο τῶν ἐργαζομένων. Πρόσφατα γεγονότα, ὅπως ή χρησιμοποίησις γυναικῶν ἀντί ξυλουργῶν στήν κατασκευή σταφιδοκιβωτίων ή γυναικῶν μεταλλορύχων κ. ἄλλων, δείχνουν τό πόσο ἔχει παραγίνει τό κακό στήν χώρα μας μέ τή διαφορά του ἐργατικοῦ μισθοῦ ἀνάμεσα στους ἄνδρες καί τίς

γυναίκες καί στήν ὅσο τό δυνατόν μεγαλυτέρα ἀπασχόλησιν τῶν γυναικῶν.

Στό σημεῖον αὐτό, ὡμή καί αὐτόχρομα προκλητική εἶναι ἡ εἰσηγητική ἔκθεσις τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῆς Ἑργασίας Ἐλ. Γουῆ, εἰς τόν Νόμον 2348)53 περί Καπνεργατῶν. Ἐκεῖ ἀδιάντροπα ἀναφέρεται ὅτι οἱ καπνεργάτριες καί μικρότερον ἡμερομίσθιον τῶν ἀνδρῶν πέρνουν καί μεγαλειτέραν ἀπόδοσιν ἔχουν, μέ τόν ἰσχυρισμό ὅτι μειώνεται ἔτσι τό κόστος τῆς παραγωγῆς. . . .

Τά χαμηλότερα ἡμερομίσθια τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ἐπηρεάζουν καί τήν πτώσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τῶν ἐργαζομένων.

Πρόσφατοι πίνακες δείχνουν τήν κατά τήν τελευταίαν Ἰοετίαν ἐξέλιξιν τῶν κατωτάτων ἡμερομισθίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν μέ αὐξανόμενον διαφορισμόν καί μέ προοπτικήν, διά τό μέλλον ἀνήσυχον.

<u>Ἔτος</u>	<u>Ἡμερομ. Ἀνδρῶν</u>	<u>Ἡμερομ. Γυναικῶν</u>	<u>Διαφορά</u>
1951	Δρχ. 22.-	Δρχ. 18.-	Δρχ. 4.-
1952	" 25.-	" 20.-	" 5.-
1953	" 28.-	" 22,40	" 5,60
1954	" 31,25	" 25.-	" 6,25
1955	" 37.-	" 29.-	" 8.-
1956	" 42.-	" 32.-	" 10.-
1958	" 47,50	" 36,50	" 11.-
1960	" 52.-	" 40.-	" 12.-

Ἀπό ἔρευναν, ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπί 3.000 ἐπιχειρήσεων οἱ ἀπασχολούμενοι ἄνδρες εἶναι 73.600 καί γυναῖκες 66.490. Τό ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν ἀποτελεῖται ἀπό 51.447 ἄνδρες καί 58.139 γυναῖκες. Εἰς τήν βιοτεχνίαν ἐργάζονται 8.000 ἄνδρες καί 35.000 γυναῖκες.

Μέ τά ἀνωτέρω στοιχεῖα παρατηροῦμεν ὅτι τό χαμηλό γυναικεῖο ἡμερομίσθιο ἐκτοπίζει ἄνδρες ἀπό ἀσκετές ἐργασίες χωρίς αὐτές νά εἶναι βοηθητικές γιά τίς γυναῖκες, ἡ ἀνάγκη τῆς εὐρέσεως ἐργασίας μέ τόν κίνδυνον τῆς ἀνεογίας δημιουργεῖ ἀνταγωνισμόν μεταξύ τῶν δύο φύλων καί ὑποτίμησι τῆς ἀμοιβῆς τῆς προσφερομένης ἐργασίας, ἐντονώτερα δέ πολλές φορές μεταξύ γυναικῶν ἐργατριῶν καί ἀνηλίκων ἐργατριῶν.

Μέ τό μικρότερο γυναικεῖο ἡμερομίσθιο εἶναι δυσκολώτερο νά ἐπιτύχουν αὐξηση, οἱ ἐργαζόμενοι, σύμφωνα μέ τόν τιμάριθμον, ἀλλ' ἀντιθέτως τά ἡμερομίσθια συμπιέζονται διαρκῶς μέ ἀποτέλεσμα νά βρίσκονται πάντοτε ὅλο καί σέ μεγαλυτέρα ἀπόστασι ἀπό τόν τιμάριθμον κόστους ζωῆς.

Ἐπίσης, ὅπως ὑποστηρίχθη καί στί Βουλῆ, ἄν παρατηρεῖται σήμερα τόσο μεγάλη τάσις γιά μετανάστευσι, εἶναι ἀφορμή καί ἡ διαφορά μισθῶν καί ἡμερομισθίων μεταξύ ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Ἡ ἴση ἀμοιβή σημαίνει καί μεγαλυτέρα ἀγοραστική δύναμη, αὐξηση τῶν παραγομένων ἀγαθῶν καί ἐν συνεχείᾳ μεγαλυτέρες δυνατότητες ἀπασχολήσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τῆς χώρας.

Προβλήματα που γεννώνται για το γυναικείο φύλον με την ανισότητα αυτή μένουν άλυτα, που άσφαλώς θα βρίσκαν την λύση τους αν επί τέλους επικυρωνόταν στην χώρα μας η σύμβαση "Ίση άμοιβή για Ίση εργασία".

Κάθε εργαζόμενη γυναίκα άφου εά γνώριζε ότι δέν βρίσκεται σε μειονεκτική θέση άπέναντι στους άνδρες συναδέλφους της θα προσέφερε έντατικότερη εργασία και θα έδειχνε μεγαλύτερο ένδιαφέρον για την επαγγελματική της σταδιοδρομία. Ένω σήμερα τί γίνεται;

Σε ιδιωτικές επιχειρήσεις μικρές και μεγάλες ο μισθός τους είναι μικρότερος μόνο και μόνο γιατί είναι γυναίκες ή δέν προάγονται παρά είς ώρισμένο βαθμό, πάλι, γιατί είναι γυναίκες.

Τό αίτημα "Ίση άμοιβή για Ίση εργασία" είναι από τά παλαιότερα αίτήματα του οργανωμένου γυναικείου κόσμου της Ελλάδος.

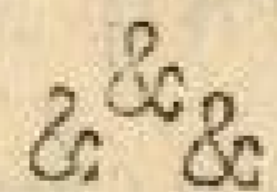
Τό πρωτοσυναντούμε τό 1921 στό Α. Πανελλήνιο Γυναικείο Συνέδριο του Λυκείου των Ελληνίδων όπου μεταξύ των άλλων αποφάσεών του περιλαμβάνεται και η εύχή προς την Κυβέρνηση για "άφομοίωσι της εργάτιδος και του εργάτου επί της άμοιβής της εργασίας".

Τόν Μάρτιο 1928 και 1929 οργανώθηκαν από τό Σύνδεσμο για τάδικαιώματα της γυναίκας δύο μεγάλες δημόσες συγκεντρώσεις για την γυναικεία ψήφο, όπου μεταξύ άλλων αίτημάτων, έψηφίστηκε και τό αίτημα για την Ίση πληρωμή άνδρων και γυναικών για Ίση δουλειά.

Μετά τον δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο έγινε στην Αθήνα Πανελλαδικό Συνέδριο Γυναικών, στις 26 Μαΐου 1946, και μεταξύ των άλλων πήραν άπόφαση "νά εφαρμοσθῆ για Ίση δουλειά Ίση άμοιβή και νά σταματήσει ο διαχωρισμός των φύλων στην μισθοδοσία".

Από τό 1948, άκόμη, και αυτή η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος ζητά, σχεδόν σε όλες της τις αποφάσεις, νά λείψη ο διαχωρισμός των φύλων στην πληρωμή.

Τελευταία, τά 1960 και 1961 η Διοίκηση του Εργατικού Κέντρου Αθηνών υπέβαλε προς την Κυβέρνησιν και τους άρμοδίους ύπουργούς τό ψήφισμα που έγκρίθηκε κατά την πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση των εργαζόμενων της πρωτεύουσας: "Επί των επαγγελματικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξεως". Είς αυτό έζητείτο έκτός των άλλων και "η Ίση άμοιβή για Ίση δουλειά και η κατάργηση της διακρίσεως άμοιβής μεταξύ άνδρων και γυναικών".

Από όλα όσα αναφέραμε άνωτέρω σαν συμπέρασμα βγαίνει ότι οι γυναίκες εργάζονται στην Ελλάδα σ'ένα πολύ μεγάλο ποσοστό και σε εργασίες που θεωρούνται αποκλειστικώς εργασίες των άνδρων.

Επίσης οι εργαζόμενες γυναίκες αποδίδουν στην Έθν. Οικονομία όσο και οι εργαζόμενοι άνδρες και παρά τις πολλαπλές καταβληθείσες μέχρι σήμερα προσπάθειες για έξίσωση των μισθών και ήμερομισθίων εξακολουθεί νά ύφίσταται η κοινωνική άδικία της διαφορας στην άμοιβή, και η όποία προέπει νά εκλείψη.

Η Κυβέρησι, και οι εργαζόμενοι πρέπει νά κατανοήσουν την μεγάλη κοινωνική ανάγκη της επίλύσεως του ζωτικού αυτού ζητήματος. Κυρίως ως φροντίσουν τά γυναικεία σωματεία, οι κάθε είδους γυναικείες οργανώσεις, ως φροντίσουν οι εργαζόμενες γυναίκες με διαμαρτυρίες, με ύπομνήματα, με παρουσιάσεις προς την Βουλή, βουλευτάς, άοχηγούς κομμάτων, προς τον Τύπο, ως φροντίσουν νά άρουν

αυτή την ανισότητα, την καταφανή κοινωνική αδικία. Όχι μόνο για το ίδιο το συμφέρον των εργαζομένων γυναικών, αλλά και για το γενικότερο συμφέρον του τόπου που τόσο έχει ανάγκη από την εργασία όλων και η ύπαρξίς του βασικού αυτού ζητήματος αποτελεί πηγήν κακού δι' όλους τους εργαζομένους.

Γιατί τις γυναίκες λοιπόν που δουλεύουν είναι ζήτημα ύψιστης σημασίας να επικυρωθῇ από τή χώρα μας ή διεθνῆς σύμβαση "Ίση ἀμοιβή για Ίση εργασία".

Ἡ Ἑλλάς που τόσο πρόθυμα επικύρωσε τήν διεθνή σύμβαση για τά πολιτικά δικαιώματα τῆς γυναίκας, καιρός εἶναι να επικυρώσει κι' αυτή τήν σύμβαση.

Καμμιά οικονομική αναστάτωση δέν θά προκληθεῖ από τήν ἐφαρμογή της, που πιθανόν να υποστηριχθῇ, ἀλλ' ἀντιθέτως τό κοινωνικό ὄφελος πούθ' ἀποκύψει από τήν εὐνομία θά εἶναι τεράστιο. Καί ὅπως ἀναφέρει ὁ χρονογράφος κ. Π. Παλαιολόγος "ἀκολουθῶντας τήν κατεύθυνση αὐτή προσφέρεται μιὰ θετική ὑπηρεσία στόν ἀγῶνα, πού συνηθίσαμε να λέμε "ἀγῶνα τῆς γυναίκας" ἐνῶ δέν εἶναι παρά ἀγῶνας για τήν προώθηση τοῦ "συνόλου στό δρόμο τοῦ πολιτισμοῦ".

Τό Ἑλληνικό Σύνταγμα καθιερώνει τήν ἰσότητα μεταξύ ὄλων τῶν πολιτῶν. Πολῖτες στήν Ἑλλάδα δέν εἶναι μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλά καί οἱ γυναίκες.

Ὅλοι μας στήν κοινωνική ζωή ἔχουμε ἴσα δικαιώματα καί ἴσα καθήκοντα. Σήμερα δέν ἐπιτρέπεται σέ πολιτισμένες χώρες ν' ἀφήνονται ἀπροστάτευτα δικαιώματα πολιτῶν. Ἡ ἴση ἀμοιβή για ἴση εργασία εἶναι τό ποῦτο δικαίωμα, καί διεθνῶς ἀναγνωρισμένο, τῶν εργαζομένων γυναικῶν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. ΓΚΟΥΤΑΣ

Τά ἄρθρα τοῦ παρόντος τεύχους δύνανται ν' ἀναδημοσιεῦνται ἐλευθέρως.

Διά πληροφορίας ἀπευθύνεσθε πρὸς τήν " ἘΝΩΣΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤῶΝ-ΧΑΡΤΙΣΤῶΝ".

Διεύθυνσις: Ὁδὸς Καλλιγᾶ 30, τηλ. 668759, Ἀθήναι Τ.7.-

ΑΡΧΕΙΑ
ΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΨΗΦΙΣΟΥΝ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΣΤ. ΓΚΟΥΤΑ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω άρθρον του γνωστού συνδικαλιστού ηγέτου κ. Δημ. Στ. Γκούτα, Δρ. Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών Πανεπιστημίου Πίζης :

Η ώρα της κρίσεως της παρούσης Κυβερνήσεως πλησιάζει.

Πλέον χειροτέρα Κυβέρνησις δια την τάξιν των εργατών και γενικώς των μισθοβιάτων της χώρας μας, δέν μπορούσε να υπάρξει.

Ο τιμάρθμος κόστους ζωής συνέχισεν ανενόχλητος καθ' όλην την τετραετίαν τον άνηφορικό του δρόμον, παρ' όλες τις υποσχέσεις της κυβερνήσεως για «συμπίεσιν και σταθερότητα των τιμών». Παράλληλα ή άνεργία και ή υποαπασχόλησις άπετέλεσαν μία μόνιμον και επικίνδυνον κατάστασιν που ήταν άμεσα αισθητή στις έπαρχιακές πόλεις και στους ανθρώπους της υπαίθρου.

Οι άγώνες της αντιπολιτεύσεως μέσα στη Βουλή, και της εργατικής τάξεως έξω απ' αυτήν, απέδειξαν πως δέν άντειχε πλέον ο εργαζόμενος κόσμος —και του χωριού και της πόλεως— να υποφέρει περισσότερον. Οι άπεργιακές κινήσεις και οι άγώνες των τελευταίων ημερών, τδ δείχνουν καθαρά. Οι εργαζόμενοι διαστράνωσαν την θέλησίν τους να μη λυγίσουν πλέον μπρός σε κανενός είδους άπειλή και επίθεσι.

Τώρα που πλησιάζουν οι εκλογές, οι εργατοϋπάλληλοι είναι άρκετά διδαγμένοι από τδ σκληρό παρελθόν, για να σταθμίσουν

καλά τὰ πράγματα και να αποφασίσουν όριστικά για τδ μέλλον τους, για τδ μέλλον των οικογενειών και των παιδιών τους.

Μαζί με όλες τις άλλες δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις του τόπου θ' άγωνισθοϋν για την επίλυσιν των δικαίων αιτημάτων τους. Κι' αυτό θα γίνη μόνον αν αλλάξει ή παρούσα κυβέρνηση.

Τρία είναι τὰ κύρια σημεία των διεκδικήσεών τους : Οί μισθοί και τὰ ήμερομίσθια, ή Κοινωνική Ασφάλισις, και ή έφαρμογή των εργατικών νόμων. Σημεία ζωτικής σημασίας για τους μισθοβιάτους.

Ο συνάδ. ΔΗΜ. ΓΚΟΥΤΑΣ

Ός προς τους μισθούς και τὰ ήμερομίσθια, δέν ξεχασαν οι εργαζόμενοι τὰ όσα έλεγεν ο κ. Καραμανλής όταν υπέσχετο ότι «θα εξετάση πᾶσαν δυνατότητα

βελτιώσεως του εισοδήματος των εργατών και υπαλλήλων συγκεντρώνουσα, ή Κυβέρνησις, την προσοχήν της εις την εξασφάλισιν της δικαίας συμμετοχής των εις την αύξησιν του εθνικού εισοδήματος». Καί τδ μὲν εθνικόν εισόδημα ηϋξάνετο σταθερῶς από χρόνο σε χρόνο, αλλά οι μισθοί και τὰ ήμερομίσθια σταθεροποιούντο στα πλέον μηδαμινά επίπεδα, φθάνοντες τὰ όρια της πείνας.

Ός προς τις Κοινωνικές Ασφαλίσεις, είναι γνωστόν πως άκόμα χθές έζητείτο από τον φιλοκυβερνητικό άνώτατον συνδικαλιστικό μας όργανισμόν, την ΓΣΕΕ, ή «έξυγιάνσις των οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως», ενώ εξακολουθοϋν να δίδονται συντάξεις πείνας.

Τέλος, στο θέμα της έφαρμογής των εργατικών νόμων, είναι γνωστή ή κυβερνητική άδιαφορία «έπι του έλέγχου της πιστής των έφαρμογής» καθώς και της άσυνδοσίας που άπολαμβάνουν οι εργοδότες, χάρις στην πλημμελή παρακολούθησιν του άρμοδίου ύπουργείου.

Οι εργατοϋπάλληλοι ούτε ψευδαισθήσεις μπορούν να έχουν πλέον, ούτε και είναι εύκολο να παρασυρθοϋν εκ νέου από πλατωνικές υποσχέσεις και προεκλογικές δηλώσεις του κ. Καραμανλή. Η πικρά πείρα του παρελθόντος θα τους οδηγήση να βροϋν τδ δρόμο που όφείλουν ν' ακολουθήσουν και να τεθοϋν επικεφαλής της μεγάλης προσπάθειας της δραστηριοποιήσεως όλων των προοδευτικών δυνάμεων, για την άπαλλαγή της χώρας από την σημερινήν Κυβέρνησιν.

ΔΗΜ. ΣΤΥΛ. ΓΚΟΥΤΑΣ

